

Ariré sempre més

Un relat de: [estel](#)

No serà ni de bon tros el que es pot esperar de mi,
però si ens hagéssim d'esperar ens podríem florir.

És dur acceptar que sòm humans, que no vivim a un món paral·lel diferent al del nostre voltant. Amb tot el que suposa.

Quan tens ganes de cridar, pegar, apallissar, matar... i tot el que pots fer és plorar...
Quan voldries abraçar, besar, jugar, compartir, xerrar... i tot el que fas és escridassar...

I quan veus que ja no saps ser humà? Que ets sentit salvatge de ciutat?

Tatatatxan ! Llavors te n'adones que la vida és més fàcil, que tens gent al voltant i t'accepten tal i com ets, tant en virtuts com en defectes. N'hi han que processen més ràpid, n'hi ha que els costa més el tema.

I d'aquests, veus que tampoc ets tant diferent, i que ets una mica com ells, i que quan parles, jugues, t'enfades, discuteixes, ajudes... et sents feliç.

Simplement la felicitat de saber que tens algú al costat, que t'ajudarà. Li podràs dir de tot, podreu estar un mes empenyats, però us retrobareu al final, perquè al cap i a la fi sou bons amics. Qui mai ha sentit la felicitat d'un perdó?

Per això, abans que sigui massa tard et vull donar les gràcies per tot. Mai m'imaginaria que tingues algú com tu al costat, fins que t'he trobat. No, no és un amor, és una amistat.

Navegant entremig de les nostres super parides de la classe, fins les paranoies amenaçadores al messenger, això sí ariré resistirà com un roure ! No vull deixar passar aquest gran tresor ! Ariré vencerem, lluitarem, sofrirem i si cal... ens descollonarem de les nostres vides, que ja n'hi ha prou d'anar amb el cap moix i un somriure sempre alegre a tothom !

Ariré al poder, juntes fins que puguem!